

TanaBanas Sumba Mission Project

Zendingsproject van Bill & Marion Sommer

Nieuwsbrief juni 2003

Lieve Sumba Mission vrienden,

Opnieuw mogen we zeggen dat de Heere alleen goed doet, we zijn allen in goede gezondheid en de Heere heeft in al onze behoeften voorzien. Dat er oprechte dankbaarheid in ons hart zal zijn voor God. Van week tot week mogen we werken onder deze mensen, waarvan velen Marapu, animisten zijn, die hun voorouders vereren. Elke zaterdag en zondag bereiken we tussen de 250 en 300 mensen op de zondagsschool, catechisatie en de kerkdiensten waar het Woord van God wordt verkondigd. Ook is er door de week gelegenheid om van God te spreken, en het ene dat nodig is.

Gedenk deze mensen in jullie gebeden en vraag of God zijn Heilige Geest wil geven tot hun eeuwig heil. Denk ook aan de vele, vele kinderen van wie er zoveel nog nooit het Woord van God hebben gehoord. Bid ook voor ons dat we gezond mogen blijven en de kracht ontvangen om dit werk te blijven doen. En dat we liefde in ons hart krijgen voor deze mensen. We zijn dankbaar voor degenen die ons werk steunen, zonder uw steun zou dit werk onmogelijk zijn. Steeds weer opnieuw ervaren we Gods zorg en liefde om in alles te voorzien. In alles moeten we op Hem vertrouwen.

De laatste twee maanden zijn we erg druk geweest; vooral nu het bouwen van het kerkgebouw realiteit is geworden. Ik denk dat het acht jaar geleden was dat de fundering gelegd is, maar door allerlei omstandigheden was er verder niet van gekomen. We hadden gehoopt om afgelopen jaar te beginnen, maar de man die dit project zou leiden werd ziek en moest een hersenoperatie ondergaan. Hij heeft ons toestemming gegeven om ermee verder te gaan, hij hoopt spoedig erbij te zijn. De mensen verwachten steeds meer van mij dat ik de leiding op me neem. Dus zijn we druk bezig met vergadering met regeringsleiders en kerkleiders in de stad. De grote GKS (Geraja Christen Sumba) kerken in de stad willen collecten houden om het bouwen van de kerk te financieren. Bij de start van het bouwen lazen we uit de bijbel een gedeelte uit Ezra 3. Een ouderling bad en vroeg de Heere voor bescherming tijdens de bouw van de kerk en dat vooral deze nieuwe kerk een plaats mag zijn waar God wil werken door zijn Heilige Geest in de harten van deze mensen. Dat het een helder licht zal zijn op deze donkere plaats en dat de macht van Satan, de grote vijand van Gods kerk en Zijn mensen, vernietigd zal worden. Maar dat de mensen bevrijd zullen worden. We mogen grote dingen van de Heere verwachten, want Hij alleen is in staat om dat te volbrengen. We verlangen om Gods werk te zien in echte bekering van dit volk; dat het zal breken met het heidense gebruiken. In het verleden zijn veel van hen 'Christen' geworden, alleen maar uiterlijk. Ze zijn gedoopt, komen naar het Avondmaal en ze denken dat het dan goed is. Ze belijden niet de zonde die ze doen en lezen niet uit de Bijbel, bidden weinig en hebben geen kennis. Ze lijken op de dwaze meisjes die dachten dat ze zeker wel in het koninkrijk van God konden komen. Gelukkig mogen we ook een groeiende interesse zien naar het Woord van God onder hen die de diensten bijwonen, tussen de 50 –70 van de 300 leden. We bidden dat de Heilige Geest hen zal aansporen, dat ze zichzelf leren kennen en God zullen erkennen als hun Schepper en Onderhouder. Dat ze behouden zullen worden door het geloof in Jezus Christus. We maken veel dingen mee hier in Tanabanas, maar er zijn altijd weer nieuwe en ongebruikelijke dingen om van te leren. Het volgende komt uit het dagboek van Marion:

Juni 2003

Hemelvaartsdag. Vanavond werden we geroepen om naar een jongen te komen kijken, genaamd Bokul ('de grote' in Sumbanees), die bijna dood zou zijn. Geen polsslagen, ijskoud, weinig reactie. We hadden geen middelen voor infuus maar slaagden erin hem medicijnen te geven in een speciale vloeistof. De Heere zegende het en 's avonds knapte hij wat op. Elke dag controleerden we hem maar hij knapte niet echt op. Vrijdags brachten we hem naar het ziekenhuis in Waingapu. Toen we terugkwamen waren er veel mensen bijeengekomen bij de bron. Toen we de truck aan het uitladen waren hoorden we rumoer. Wat bleek, de vorige dag hadden twee kleine jongens met elkaar gevochten en één van hen raakte

bewusteloos. Nu waren vandaag de twee oudere broers erover aan het ruziën. Een jongen van TanaPahi zei hen er niet mee te bemoeien en de kleine jongens het zelf op te lossen. Vijf jongens van Tanabanas hadden deze jongen afgeranseld, tot iemand hen had gestopt.

Oorlog in Tanabanas

Rond vijf uur 's middags kwam de gewonde jongen naar ons en vroeg medicijnen voor zijn lip, er zat een diepe snee in. Om acht uur kwamen er vrouwen ons vertellen dat de jongen bloed op gaf. Ze brachten hem in ons huis, maar voor de veiligheid vroeg ik of ze hem naar de kliniek konden brengen waar ik hem in de gaten kon houden. Hij dronk wat water en spuugde het uit. Er was geen druppel bloed te bekennen. De mensen van Tana Pahi kwamen, ze wilden wraak en het woord 'oorlog' viel. De burgemeester werd gebeld, maar hij weigerde te komen, want hij was al in bed. Maar Bill stond erop dat hij met de mensen zou praten. Uiteindelijk rond elfven gingen de mensen naar huis. De patiënt sliep goed. 's Morgens vertelde hij dat hij beter was en naar huis wilde. Maar.....de vrouwen kwamen weer er zeiden dat hij naar het ziekenhuis moest en dat hij te ziek was om naar huis te gaan etc. Ze wilden dat Bill hem zou brengen, maar daar kwam niets van in. De jongen begon te sputteren en te klagen toen hij terug moest in de kliniek. Rond tien uur waren er zo'n 70 mensen van Tana Pahi, ze wilden oorlog en wilden de mensen van Tanabanas aanvallen. Bill had erg veel moeite om de orde te bewaren. Hij zei dat als ze begonnen te vechten dat er nog meer gewonden zouden vallen, misschien zelfs doden. Het kon de mensen niet schelen, ze wilden liever een stammenoerlog.

Ik zal je vertellen dat hetzelfde een maand geleden ook is gebeurd in het dorp vlakbij ons. Toen werden er twee mensen gedood en werd een vrouw ernstig gewond met acht andere gewonden naar het ziekenhuis gebracht.

We moesten de kliniek bewaken en niemand mocht erin. Hierdoor moest de jongen de hele dag alleen blijven. Bill belde de politie om te komen. De mensen wilden nog wel wachten tot de politie kwam. Maar daar het zaterdag was hadden ze geen zin om te komen. Tegen enen was nog steeds geen politie komen opdagen. Dus wilden de mensen de zaak in eigen hand nemen. Toen Bill even naar binnen ging om wat te drinken waren de mensen verdwenen om te gaan vechten. Bill ging er gelijk achteraan al schreeuwend (dit is de enige manier om ze tot rede te brengen) Toen kwamen ze weer terug. Nu belde Bill de gouverneur, hopenoend dat hij de politie zou sturen. Toen de mensen hoorden dat hij de gouverneur had gebeld, werden ze rustiger. Toen tegen vijven er nog geen politie was, waren de mensen moe en hongerig, en gingen ze naar huis!

Zaterdagavond om half zeven kwamen er veel jongelui voor hun catechisatie, tegelijkertijd met drie trucks met de Brimob; dit is een speciale divisie van het leger voor calamiteiten. De gouverneur dacht dat we in gevaar waren en had hun gestuurd. De politie kwam ook. Het was eigenlijk wel grappig omdat er geen ruziezoekers meer waren. De soldaten moesten eten en de meisjes waren er druk mee. Ik nodigde de jongelui van de catechisatie uit om ook te komen om wat te zingen en een snack te eten. Dat vinden ze heerlijk. De telefoon ging en ik ging erheen om op te nemen. Toen ik weer buiten kwam zag ik dat alle jongelui naar het raam waren gekropen om te horen wat ik aan het zeggen was. Toen ik hen vertelde dat er een telefoontje uit Amerika was riepen ze ooh en aah!

Niet lang nadat de politie kwam, arriveerden ook de mensen uit Tana Pahi. Want ze dachten wraak te kunnen nemen. Maar in plaats daarvan kregen ze een stevige reprimande van de Camat (de district burgemeester) De jongen werd naar huis gestuurd ook met een preek van de Camat. Het was onderhand tien uur 's avonds. De Camat en de politie wilden morgen terugkomen om de zaak af te handelen. Maar Bill vroeg hen dat niet te doen want morgen, zondag, was het Pinksterfeest. Ze stemden toe en zouden dinsdag terugkomen als we weer thuis waren.

Op zondag onderweg naar Waipenjelu, zagen we de 'gewonde' jongen in de tuin werken.

Dinsdag moesten Bill en ik eerst naar de stad om Bakul op te halen, voordat de politie kwam. Toen we terug waren kwamen ze er al aan. Het was ook al gelijk druk met allerlei patiënten. Een bijeenkomst werd belegd en Bill werd gevraagd daar ook aanwezig te zijn. Het ging erom wat te doen met de jongens die gevochten hadden, een soort rechtszaak. Rond zes uur kwamen de Camat en de politie naar ons huis om wat te drinken en te eten. De zaak was nog niet afgerond. Het dorp van Tanabanas moest een paard en twee varkens betalen voor de jongen die gewond was geraakt. Maar wie wilde een paard geven? De discussie hield aan en de boete werd verhoogd naar twee paarden, twee varkens en 600.000 roepies. Het duurde en duurde maar, omdat ze ter plekke betaald wilden worden, zo niet, dan zou het als nog oorlog

worden. Tegen elven 's avonds vonden ze eindelijk een paard en twee varkens. Daar moesten ze tevreden mee zijn en als teken van akkoord propte iedereen z'n mond vol met seri en bladeren waarop ze heftig kauwden. Een van de varkens werd geslacht en werd ter plekke opgegeten door vriend en vijand. Het andere varken gaat naar Tana Pahi. Intussen was het twee uur in de nacht. Maar de vrede was weergekeerd in Tanabanas. De politie sliep bij de mensen en 's morgens kwamen ze naar ons huis om te douchen en te ontbijten. Tegelijkertijd kwamen veel patiënten, sommige ernstig, naar het huis. De Camat zag het aan en vroeg waarom er geen verpleegster was in de kliniek. Twee dagen later arriveerde er een verpleegster om voor een week te helpen en zo konden we de nodige rust nemen. (Vandaag vertrekt ze weer)

Bakul werkt nu voor ons maar hij is niet sterk genoeg om iets te doen, in ieder geval krijgt hij goed te eten. En hij kijkt naar de kinderen als ze buiten spelen.

Het is bijna tijd voor Marion om naar Canada te gaan, 14 juli, om uit te rusten. Ze brengt ook video's mee om aan jullie te laten zien.

Terri Roos blijft hier iets langer, voordat ze weer naar Bali vertrekt. Zo blijf ik niet alleen met al het werk. Christina hoopt 15 juli weer terug te komen van haar verblijf in Holland.

We moesten een nieuwe telefoon kopen en deze werkt! Als je wilt kun je ons bellen. De beste tijd is voor Holland is 4 uur 's middags. Natuurlijk kunt u ook schrijven of faxen.

Nieuw telefoonnummer: 086812115766

Fax : 062 387 61333

Het postadres is hetzelfde:

P.O. Box 130

Waingapu 87100

Sumba-Timur

NTT Indonesia

We wensen jullie Gods nabijheid en zegen. Onze hartelijke groeten van Bill, Marion, Terri en de kinderen.

Dit project kunt u financieel ondersteunen door uw gift over te maken op bankrekeningnr. 4836.00.342 t.n.v. Zendingscomm. Ned.Herv.Gem. te Schoonhoven o.v.v. TanaBanas Sumba Mission Project

correspondentieadres: fam. C. Bergshoeff, Archimedesstraat 15, 2871 XJ Schoonhoven

website: <http://home.filternet.nl/~sumbamiission> e-mail: sumbamiission@filternet.nl